

(המשך מלמוד 7)

החברות הותיקות המלכות בעליות, שלובות זרוע, לכיון שפת-הים. יש לנו פגישה בשי מונה. בואי, נכיר לך בחורים! אמרו שתי החברות. בינתיים הגיעה החבורה לאחת מפינות שמחתם למראה מספר הנפשות שהתחלק בדיוק נמרץ לשלושה זוגות, מתקרבים אליה. בן זוגה של מרים היה נער בן 17, נמוך קומה, מצוחצח ומבריק מקצה ועליו המב' היקים עד לבלוריתו המשוהה בשמן שערות.

לאחר שהוחלפו המזים בין הצעירים, יצא זוג זוג לדרכו הנפרדת, מרים מצאה את עצמה צועדת לצדו של בן זוגה, לכיוון החוף, כשהוא דובר אותה בדברים לרדת מדרגות הטיילת לטיול קצר על החול. לא עברו רגעים מעטים ומרים היתה מטולת על החוף, כשי רצונה הנגדי הולך ונחלש, נערתה, ספק תחת לחץ ספק בלוצון, למעשה מגונה בגופה.

לא אוהבת חיים כאלה! בואו לילה שבה מרים לבית אביה. היא לא סיפרה להוריה דבר ממה שקרה לה, לא הרבתה לחשוב בדבר בעצמה, עלתה על מיטתה ושקעה בשינה עמוקה. מאותו לילה נפעה תהום לרגלי מרים. היא החלה יורדת אליו במדרון. כשנתעוררה בבוקר, חזרו אליה פרטי המקרה, נזכרה בתיאורי חברותיה על חייתה הקלים, על פרנסה חדשה שהיתה לדבריהן מכניסה סכומים אגדיים, 50 לירות ב"שעות 24" אמרו לה.

כעבור ימים אחדים היתה מרים מטיילת להנאתה ב"שטח הגדול" ביפו, לאחר שהח' ליטה להמלט מביתה על מנת שלא לחזור יחדו לגח בקפה באר-שבע. עד מהרה הכירה מרים את אברהם גיסי, 22 בעל פני הבולדוג, המכונה "בולדוג" בפי כל יושבי השטח הגדול. את שלושת הלילות הבאים בלתי מרים, בעזרת קשריו הטובים של "בולדוג", בחדרו של אחד מחבריו. ביום הרביעי תפשה אביה, לאחר חיפושים נואשים, סחב אותה לתחנת המשטרה רחוב יהודה הלוי, משם, בהמלצת מפקח המשטרה, הבייתה, קשרה בחבל למטתה, גזז את שעי רותיה וחיבל בבשרה בכל סירוף ועזמו שנצי טבר בוי. משררה מרים בשנית מביתה, נת פשה עיי המשטרה רחוב נחלת-בינמין. הפעם כבר חיכה לה אביה במשטרת השחר, חתם בנוכחות המפקח שלא יוסיף להכותה. היא הבטיחה לחדול לברוח מביתה. למחרת,

רוצה לשנות את עצמי! להיות בחורה טובה! לא אוהבת חיים כאלה!" בולדוג גיסי זכה בשנה מאסר, אך קסם בן-חוסיון וזכה כיוון שלא ידע את גילה של מרים.

העתונאי היה נהג

בדרך כלל נוהג יצחק ("איזי") קליינר לחדא בקפדנות רבה ובדייקנות נמרצת את חלוקת מעריב לכל יישובי הצפון והגליל. לרגלי מסיבות משפחתיות יצא לחודשיים לניו-יורק ואתם השתול לצל, ככל יכולתו. הוא לא התמקד כל הודמנות כדי לעמוד על פלאי הטכניקה האמריקאית.

כאשר הופיע בתחנת הטלביזיה של נ. ב. טי. בניו-יורק נודע לאחד מפנהלי תחנת השידור שבין האורחים נמצא עובד העתון הנפוץ ביותר בישראל (50,000). הוא הזמינו להשמיע כמה מלים עבור מאויני התחנה, לספר על העתונות בישראל.

איזי לא בייש את הפירמה. ההוכחה: במ' קום חמש הדקות הניתנות כרגיל לאורחים האריכו את זמן שיחתו שבע דקות. טרם הספיק לגמור את שידורו זכה להפתעה נור ספת מלבו עלייתו מדרגת נהג-מפיץ ל"תונאי: זרי פרחים מידו נערות אמריקאיות יפהפיות.

משפם

הרפתקתו של מלח

המלח קליבלנד באוסמן התנדנד קלילות בלכתו ברחובות יפו. נפשו של ילד אריונה האמריקאית, שאניתו עגנה לימים מספר בתל-אביב, שממה עליו והוא יצא לפוש ביו. לפני כן הריק בקבוק יין-שרף ותחב בקבוק נוסף לשימוש מאוחר יותר, בכיס מעילו העליון.

באוסמן בן ה-39, נמוך-קומה ורחב-גרם, התחבט בבעייה כיצד להרוג את 24 שעות החופש שנתינו לו. הוא הרבה בערי הנמל האחרות שביקר בהן אך לא גילה בהן מאורות מעשנים, בתי-מרוח רעשניים או בתי-בושת.

בטיילו בצעדים, שהתאמץ להשתוות ל"צובים, נכנס למסעדה קטנה, בה ראה נשים מספר על מנת לנסות את מזלו. היה הת ישב ליד שולחן יוצפה בבחורה צעירה וב אשה בגיל העמידה (בת ואשת בעל-העסק). הוא קרץ, בל שיענה, לעבר הצעירה, ש עברה לידו נושאת צלחות. כאשר עברה בשניה הושיט את ידיו והושיבה, להפתעתם הרבה של כל הנוכחים, על ברכיו.

האם שניסתה לחלץ את בתה הצליחה, אך כאשר המלח שחרר את הבת, לכד את האם. בעל המסעדה הסתייע באורחים ושר טר, שיחרר את האשה ומסר את המלח ל-משטרה.

"הייתי נורא גלמוד!" כאשר הופיע המלח לפני קצין המשטרה צבי מובשוביץ, ממחלקת התביעות, שהאשימו "ברמזים בל" תי מוסריים ובמעשה מגונה", הסביר: "חשבתי כי ביפו אמצא שעשועים כככל ציר זמל בעולם. אך טעיתי!"

רבי-החובל של אניית המשא טטורסון טי פר במשפט כי באוסמן אינו ממלחיו הטר בים, הודיע כי הוא מצטער על המקרה וכי הטיל עונש על מלחו, בלי להתחשב בפסק הדין הישראלי: קנס בשעור 12 ימי המש כורת. שופט השלום יצחק אבינל פסק קנס נוסף של 30 לירות שקיבלן מיד מרב החור בל.

הפילט המלח האמריקאי, לפני שיצא את האולם: "אני מתבייש במעש. הייתי נורא גלמוד ורציתי להביע את חובתי למישהי!"

פנעים

מי אוסף אופנועים?

באחד הימים עבר העורך-דין התל-אביבי אליעזר קישון בשדרות רוטשילד ליד הבית מס' 59 ירד מעל אופנועו, השאיר אותו בצד המדרכה, ניגש לקיוסק הקרוב לשותות כוס מיץ. כשחזר למקום האופנוע, כמעט שהעי ביר את רגלו השמאלית מעל למושב בהיסח הדעת שבהכרה גמורה, כשלפתע נתחחר לו שמתחתיו חלל ריק.

הוא הביט כה וכה. אך האופנוע נעלם. ליי מים עבר קישון באותו המקום. הפעם רגלי, כששמע קול מאחוריו: "שלום מר קישון", קרא אליו פועל-נקיון של עיריית תל-אביב. הפועל השעין את אופנויו על המדרכה ופתח בשיחה עם מכרו עורך-הדין. אמר קישון: "שמע, אני מציע לך שתלפות את איסוף חזק בידך, לפני כשבוע ימים נגנב האופנוע שלי באותו מקום". מה אתה שחז' התפרץ

פונה למנוחת הלילה. או גילה את המרתף הפנוי בשדרות רוטשילד, הצליח לשכנע את בעל-הבית שבתור חייל משוחרר גדולה זכותו למרתף. לאחר ימים מעטים הפך אחד האנ שים העסוקים בסביבה. את כל מרצו החל מקדיש לאוסף אופנועים, אופניים וחלקי חי לוף. עד אשר נתפס על ידי המשטרה באותו יום במרתפו, יצאו אופנועיהם של רבים מאנ שי תל-אביב מכלל פעולה, לאחר הסרת חלקי החילוף שלהם וזוגות רבים נגנבו.

בבית המשפט חזר רוזנבלט וטען: "לא אשם, לא אשם" אלא שהתובע, עורך-הדין הצעיר נתן קנת, סבר אחרת, הצליח להרשיעו על פי ההוכחות שבתיקו. היחידי שהצליח להקל על דינו היה רופא העצבים ד"ר קלי, שבדק את הנאשם לפי המלצת השופט, ואם כי מצאו אחראי למעשי, היתה מסקנתו שהוא

סגן פרקליט המחוז נתן קנת הוא סגן אחרת

נגוע במחלת רוח, בלתי מסוגל להשיג על עצמו במה שנוגע למוזן וקורת-גג, מפגר בכוחו ולוקה בחוסר בטחון עצמי. אין הנא שם טיפוס של עברייני, הטעים ד"ר קלי והו סיף שבאמצעות עבודה מתאימה אפשר יהיה להתחיר את שחי המשקל הרוחני שלו. פסק השופט קסאן: היודי רוזנבלט ישלם 100 לירות ערכות להתנהגות טובה.

הגנב השאיר מגבעת

בשלוש אחר חצות לערך, טרם יצאו פו עלי הנקיון של עיריית תל-אביב לחוצות ה כרך, נשמע זמזום חד של מוסר בפח, שעק בוהיו הקולניים הובילו לרחוב השוק 31 פנת רחוב מרכז מסחרי, התמונה שנתגלתה במ קום המעשה, דממה. לקטע מתוך סרט בלשי מתוצרת הוליווד: שני אלמונים כרעו ברח, כשדשי מעליהם המורמים מכסים את פניהם ומגבעותיהם שמוטות אלכסונית על ראשיהם. ניסרו בעקשנות חתך בגובה ורוחב של חצי מטר, בתריס הברזל המתקפל של תנות הב דים של יעקב גרגיר.

לאחר שנסיימה מלאכת הנסירה, התכוו פף האחד וחזר דרך הפירצה אל התנות, צעד בטוחות. בבלי שהודקק לאור החשמל, ישר אל אצטבות הבדים והחל מרוקן אותן ולהעבירן אל ידיו שחיכה מעברה השני של הפרצה. אחר העמיסו את השלל על מכונית שהתקרבה למקום, לפינה קרובה. לאחר שרוקנו האיציטבות מסחורות הצמר לחלפות ובדים לשלמות, זינקו השניים לתוך המכונית, נעלמו בחשכת הלילה.

בחמש לפנות בוקר הוציאה המשטרה את יעקב גרגיר, בעל התנות. ממיטתו, בביתו שברחוב מרחביה, העבירה אותו במכונית השיטור לתנות. התנוני ספק את כפיו, הע ריך את הגניבה ב"7000 לירות: "אבל", הוסיף, "הכל אצלי מבוטח". ואילו השוטרים, שעקבות השרודים נעלמו מהם, שמחו למג בעת חומה. שנשמטה מראש אחד הגנבים, ושנמצאה על המדרכה בצד פרצת התריס. כעבור יומיים גילתה מטפלת באחד מגניי הילדים התל-אביביים כמות ביים ענקית ב סוכת השעשועים שבחצרה. כאשר קישון מ על זאת למשטרה, שיחררה אותה בכך מי חיפושיה אחר הבדים. הם הוחבאו בסוכת השעשועים על-ידי הגנבים שחיכו עד שיעי בור זעם החיפושים.

הארץ

בתי-אבון

מר הנס פריץ ורעייתו, הרצליה, העמידו לרשות מבשלת ישראל את ביתם בחינה ששון בן-שמחה, זכרון-יעקב (הצופה).

יצחק ("איזי") קליינר הוא הועלה בדרגה

כשחזר האב מעבודתו. היה הבית ממנה והלהא, היא יושבה בקולנוע נוהג ביפו, לצידו של אברהם גיסי. באמצע הסרט יצא הזוג, הם הלכו לכיוון הנופרם, "בולדוג" נכנס לקפה אינבליה, על שם בעליו קטוע הרגלים, המשמש מקום מושב ערבים. מרים חיכתה בחוץ. כשיצא, כעבור רגעים אחדים, היו אתו ארבעה ערבים, שהסכימו לשלם שטים וחצי לירות, כל אחד, תמורת בחורה.

בולדוג גיסי קרא לטקטי שהוביל את הששה לאחד הפרוסים, בין חולון לבתיים. משמר שוטרים שעבר בניידת, הבחין בתנועה חשודה תחת אחד מעצי הפרוס. בוינוק קפצו השוטרים עם המכונית, תפסו את מרים, אברהם גיסי ואת אחד מארבעת הערבים, קסם בן חוסיין, אחר שארבעתם הפיקו את תמורת כספם. במשטרת עגימי גוללה מרים את פרשת חייה לפני הקצין החוקר: "אני